

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 002814 16 Uvp
Banjaluka, 20.11.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M.K. iz N., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj... od 3.3.2016.godine tuženog Ministarstva u predmetu ponavljanja upravnog postupka, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 002814 16 U od 30.08.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.11.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv osporenog akta tuženog bliže opisanog u uvodu presude, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka Odjeljenja O.N. broj ... od 18.1.2016. godine. Tim prvostepenim zaključkom odbačen je prijedlog tužioca za ponavljanje postupka priznavanja prava na status civilne žrtve rata i civilnu ličnu invalidninu, jer nema uslova za pokretanje postupka.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je pozivom na odredbu člana 225. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu ZOUP), ostavio na snazi zaključak prvostepenog organa od 18.1.2016. godine, koji organ je napravio propuste u odlučivanju, ali koji nisu od uticaja na rješenje stvari. Sud je podržao utvrđenja tuženog da je o prijedlogu tužioca za ponavljanje upravnog postupka podnesenom dana 23.10.2015. godine, trebao rješavati tuženi, shodno odredbi člana 240. stav 3. ZOUP jer je upravni postupak okončan odlukom tog organa, te da suprotno stavu prvostepenog organa odredba člana 28. Zakona o zaštiti civilnih žrtava rata - Prečišćeni tekst („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 24/10 - u daljem tekstu: Zakon o zaštiti civilnih žrtava rata) upućuje na analognu primjenu odredaba ZOUP u smislu da se može tražiti ponavljanje postupka i u ovoj vrsti upravnih stvari, ali da sve to nije od uticaja na rješenje stvari, jer iz podataka upravnog spisa proizilazi da tužilac u prijedlogu od 23.10.2015. godine nije iznio nove činjenice, niti dostavio nove dokaze koji bi, sami, ili u vezi sa već izvedenim i upotrebljenim dokazima, mogli dovesti do drukčijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem postupku, shodno odredbi člana 234. stav 1. ZOUP na kojoj je tužilac zasnovao prijedlog. Ovo stoga što su svi ponuđeni dokazi bili na uvidu kako prvostepenoj tako i drugostepenoj ljekarskoj komisiji, a navedena dokumentacija upućuje na činjenicu da se kod tužioca radi o dugogodišnjem psihičkom oboljenju čije liječenje traje od 1974. godine, da se dakle radi o bolesti ispoljenoj prije rata na prostorima BiH i prije zarobljavanja tužioca, zbog čega mu je u ranije provedenom

postupku utvrđen civilni invaliditet od svega 20%, a sa čim nije ispunio uslove u smislu odredbe člana 2. stav 1. Zakona o zaštiti civilnih žrtava rata za priznavanje traženog prava.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da je nižestepeni sud nezakonito postupio kada je odbio njegovu tužbu izjavljenu protiv osporenog akta, jer mu je na taj način uskratio ustavno pravo i prekršio Povelju o zaštiti ljudskih prava u Evropi, pri čemu prevashodno misli na dozvolu za izlazak pred ljekarsku komisiju koja bi potpuno i pravilno ocijenila medicinsku dokumentaciju, te utvrdila njegovu stvarno zdravstveno stanje. Zbog navedenog predlaže sudu da zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine, te predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev istakao da je isti neosnovan, jer su svi navodi tužioca već cijenjeni od strane tuženog u osporenom aktu, kao i od strane suda u pobijanoj presudi, pa konačno predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu i odgovor na zahtjev, shodno odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba protiv osporenog akta od 3.3.2016. godine, uz iznošenje jasnih i valjanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Nížestepeni sud je podržao utvrđenja tuženog iz osporenog akta da je tužilac dana 23.10.2015. godine podnio prijedlog za ponavljanje upravnog postupka priznavanja statusa civilne žrtve rata i prava na civilnu invalidninu koji je okončan rješenjem tuženog broj ... od 30.12.2008. godine, a u kojem prijedlogu nije iznio nikakve nove činjenice, niti ponudio nove dokaze koji bi, sami ili u vezi sa već izvedenim i upotrebljenim dokazima, mogli dovesti do drukčijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem postupku, a koja utvrđenja tuženog su pravilna i zasnovana na ispravama spisa. Ovo stoga što iz podataka spisa jasno proizilazi da je sva ponuđena dokumentacija bila na uvidu kod prvostepene i drugostepene ljekarske komisije prilikom odlučivanja o zahtjevu tužioca za priznavanje ovog prava, a ona svjedoči o tome da je tužilac psihičko oboljenje zadobio 1974. godine, dakle prije izbijanja rata na ovim prostorima i prije zarobljavanja, zbog čega mu je svojevremeno priznat civilni invaliditet od svega 20 %, a što je isključilo mogućnost da mu se prizna status civilne žrtve rata i pravo na invalidninu u smislu odredbe člana 2. stav 1. Zakona o zaštiti civilnih žrtava rata, pa je njegov zahtjev pravosnažno odbijen.

Zbog navedenog nije osnovan navod tužioca da mu je nižestepeni sud donošenjem ovakve odluke uskratio pravo na ponovni izlazak pred ljekarsku komisiju, jer u konkretnom slučaju tužilac uz prijedlog nije ponudio nove činjenice niti nove dokaze na temelju kojih bi bili ispunjeni uslovi da se ovaj upravni postupak ponovi, a koji zaključak suda, odnosno organa uprave tužilac ničim konkretno ne pobija u zahtjevu. U tom kontekstu osnovano je sud podržao i utvrđenje tuženog da je odluku o prijedlogu tužioca za ponavljanje upravnog postupka trebao donijeti tuženi, a ne prvostepeni organ, shodno odredbi člana 240. stav 3. ZOUP, te da institut ponavljanja upravnog postupka postoji i u upravnoj stvari priznavanja statusa civilne žrtve rate jer odredba člana 28. Zakona o zaštiti civilnih žrtava rata upućuje na primjenu odredaba ZOUP,

ali da propusti u postupanju prvostepenog organa prilikom donošenja zaključka od 18.1.2016. godine nisu od uticaja na rješenje stvari, s obzirom na to da u konkretnom slučaju evidentno nisu ispunjeni uslovi za ponavljanje upravnog postupka u smislu odredbe člana 234. stav 1. ZOUP, na kojoj se prijedlog tužioca zasniva.

Slijedom prednjeg, ovaj sud nalazi da pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakovitosti iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić